

SUSAN WIGGS

Alles tussen
jou & mij

Vertaling Tasio Ferrand

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2018 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Between You & Me*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Tasio Ferrand
Omslagontwerp: bij Barbara
Omslagbeeld: © Sandra Cunningham / Trevillion Images
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0273 6
ISBN 978 94 027 5787 3 (e-book)
NUR 302
Eerste druk februari 2019

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met * zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

EEN

Oogst

AUGUSTUS

Moelijkheden zijn het eerste stadium van een wonder.

– AMISH-GEZEGDE

1

Een vliegtuig gleed als een zilveren flits door de ochtendlucht. Caleb Stoltz duwde zijn hoed naar achteren en keek naar het hoog boven hem zwevende toestel, glinsterend tegen het onberispelijke zomerse blauw als een zeldzaam juweel – kostbaar en ver buiten bereik.

‘Hé, kijk, oom Caleb. Vliegtuigsporen,’ zei Jonah, wijzend naar de twee witte pluimen die de lucht doorkliefdin in de vluchtbaan van de jet.

Caleb keek zijn neefje grijnzend aan en gaf hem een zinken melk-emmer die in het melkhuis voor de helft was gevuld. ‘Dat zijn condenssporen. Laat het er niet overheen klotsen,’ waarschuwde hij. ‘Ik kom zo naar binnen om te ontbijten.’

De emmer met zich meezeulend zette de jongen koers naar het witte gepotdekselde huis. Jonahs stoffige blote voeten lieten oppervlakki-ge afdrukken achter in de droge aarde; zijn magere benen, gebruind door een zomer lang zwemmen bij Crystal Falls iets verderop langs de kreek, staken komisch uit de versleten zwarte broek die hem nog niet zo lang geleden perfect paste. Elf jaar oud, en het joch groeide als maishalmen in de zomer. Caleb moest gauw aan Hannah vragen een nieuwe broek voor hem te naaien voordat over een paar weken de school weer begon. Als de kinderen niet zo snel groeiden, zou hij het verstrijken van de tijd niet eens opmerken.

Op een boerderij waren de seizoenen belangrijk, niet de jaren.

Caleb spoot de melkschuur schoon, de waterstroom siste tegen het beton aan en sproeide over zijn werklaarzen. Hij draaide de kraan dicht en rolde de slang op, liep vervolgens naar buiten en wierp een blik op de dikke condenssporen die zich in de lucht oplostten. Het vliegtuig was allang verdwenen, waarschijnlijk op weg naar New York of Bangkok of een andere plek die Caleb met geen

mogelijkheid ooit zou kunnen zien. Hij bestudeerde de vluchtbaan en vroeg zich af waarom zoiets een baan werd genoemd, terwijl er geen zichtbare weg was, geen enkele markering, alleen maar onzichtbare lucht. Je kon de route van het vliegtuig pas zien nadat het vliegtuig was gepasseerd.

Als Rebecca bij hem zou zijn, zou ze fronsen en hem op zijn kop geven voor zijn zinloze gedachten. Dan zou hij haar uitdagen om te bewijzen dat welke gedachte dan ook zinloos kon zijn, waarop ze hem vol onbegrip zou aankijken. 'Je bent me er een, Caleb Stoltz,' zou ze zeggen, om dan van onderwerp te veranderen. Zo was ze.

Ah, Rebecca. Zij zou het moeilijkste gedeelte van zijn dag zijn. Het probleem zat hem al veel te lang dwars. Het werd hoog tijd dat hij ophield het onvermijdelijke uit te stellen. Ze hadden een onuitsproken afspraak. Ze ging ervan uit dat ze een dezer dagen haar klok van hem zou krijgen, het traditionele verlovingsgeschenk, waarna zij hem een borduursel zou geven als symbool van haar acceptatie. Het doopsel, een huwelijk en een gezin zouden snel volgen. Hoewel ze niet bijster enthousiast was over het idee om Calebs neefje en nichtje op te voeden en voor zijn vader te zorgen, was ze bereid haar plicht te vervullen.

Caleb kon zich niet langer onttrekken aan de waarheid die hij instinctief al voelde vanaf de dag dat de kerkouderen een eventueel huwelijk tussen hem en Rebecca Zook ter sprake hadden gebracht. Een waarheid die het gesprek moeilijk zou maken. Hij koesterde een warme genegenheid voor Rebecca, maar het was niet de innige liefde die een man en een vrouw levenslang aan elkaar zou binden. Hij wist niet eens zeker of dat soort liefde wel bestond.

Het zou niet eerlijk zijn om haar aan het lijntje te houden.

Vanuit de tuin bekeek hij de boerderij en de weidse vallei die vanaf de Pocono-heuvels naar beneden liep. De velden waren een uitbundige lappendeken van mais, tarwe, luzerne en sorghum die zich zover het oog reikte over het glooiende landschap uitstreckte. In de

verte waren Eli Kemp en zijn zonen tarwe aan het oogsten. Hun zeisen zwaaiden synchroon op het ritme van de hymne die ze zongen en waarvan de klanken in de ochtendstilte over de vallei uitwaaierden. Ze bewogen zich in rijen voort, als ijverige mieren, en lieten de halmen netjes aan de kant vallen. Achter hen liep Eli's vrouw de schoven te bundelen.

Dat was Middle Grove, dacht Caleb. Geloof, werk en familie, aan elkaar gehecht met een draad van gemeenschappelijke devotie. Andere boeren in het district ademden misschien de heerlijke lucht in en zeiden stille gebeden. *Dank U voor deze dag, o, Heer.* Maar Caleb niet. Al heel, heel erg lang niet meer.

Het mechanische gegrom van een hydraulische motor, afkomstig van de naastgelegen boerderij, doorbrak de stilte van de ochtend en overstemde het gezang van de familie Kemp. De familie Hauber maakte zich klaar om vandaag de silo te vullen. Met de op diesel lopende versnippermachine zouden de maishalmen in stukken gehakt en de silo in geblazen worden.

Caleb zou gaan helpen zodra hij Rebecca had gesproken. Tot die tijd hield hij zichzelf bezig. Hij was graag bezig. Dat voorkwam dat hij te veel over de dingen piekerde. De zon scheen, er lagen allerlei taken te wachten, en het werk was sneller gedaan als burens elkaar hielpen.

Hij nam zijn hoed af, veegde het zweet van zijn voorhoofd en liep naar binnen. Hoewel alle ramen openstonden, was het bloedheet in de keuken. Zijn nichtje, Hannah, deed het krakende deurtje van het oude ijzeren fornuis open en deed er wat extra brandstof in om de koffie op te warmen. Rook en de geur van verbrande toast vulden de hele ruimte met een grijze mist.

'Hannah heeft de toast weer laten verbranden,' kondigde Jonah ten overvloede aan.

Zijn zus, zestien jaar oud en net zo onbegrijpelijk als een buitenaards wezen in een sciencefictionroman, zette haar vuisten in haar zij. 'Als jij die melk niet had gemorst, zou ik helemaal niets hebben ver-

brand.' Ze wierp een beschuldigende blik op de blauw witte plas op de versleten linoleumvloer.

'Nou, en ik zou niet hebben gemorst als je me geen *brutz*-baby had genoemd.'

'Maar dat b en je toch,' riposteerde ze. 'Je bent altijd aan het pruilen.'

'Ha! Wacht maar tot je trouwt en een echte baby krijgt, dan merk je het verschil wel.'

'H , h .' Met geheven hand maande Caleb de twee tot zwijgen. 'Het is nog geen zeven uur en jullie zijn al aan het kibbelen.'

'Maar ze noemde me een –'

'Zo is het wel genoeg, Jonah.' Caleb verhief zijn stem niet, maar zijn scherpe toon snoerde de jongen direct de mond. De broer en zus hadden het vaak met elkaar aan de stok, maar ze hadden een hechte band. Sinds ze bij een afschuwelijke ramp hun beide ouders waren kwijtgeraakt, waren ze door een gedeelde kwetsbaarheid hechter dan de meeste andere broers en zussen. 'Heb je al wat gegeten?'

'Hij heeft weer druivenprut van zijn cornflakes gemaakt,' zei Hannah. 'Z  smerig.' Ze bleef walgen van de vreemde gewoonte die Jonah had om druivenjam door zijn ontbijtgranen te roeren.

'Het is beter dan verbrande –' Toen hij de waarschuwend blik van Caleb zag, deed Jonah er meteen het zwijgen toe.

'Ga alvast naar de Haubers,' zei Caleb. 'Zeg maar dat ik er zo aankom.'

'Oké.' Jonah zette zijn hoed op en liep naar de deur.

'En doe voorzichtig in de buurt van die machines, hoor je?' zei Caleb, denkend aan de scherpe bladen van de versnipperaar en de krachtige avegaar onder in de silo.

'Geen zorgen, hoor, ik help al mee sinds ik zo klein was als een sprinkhaan,' zei Jonah met de stoere grijns die Calebs ergernis altijd direct deed verdwijnen. 'O! Bijna mijn geluksmuntje vergeten.' Hij haastte zich naar zijn kamer en kwam terug met de koperen cent. De munt was bij de oude watermolen in Blakeslee met een speciale machi-

ne tot een ovaal geplet, een souvenir van de enige keer dat Jonah Middle Grove had verlaten. Hij stopte het muntje in zijn zak en trok de hordeur open.

‘Tot straks bij de lunch,’ zei Caleb.

‘Ja, is goed.’

‘Niet met de –’

De deur ging met een knal dicht.

‘– deur slaan,’ vervolgde Caleb hoofdschuddend.

Terwijl Hannah de melk opdweilde, waste Caleb zijn handen in de gootsteen. Door het raam boven de wasbak zag hij Jonah als een haas over het veld naar de silo te rennen. Jubilee, de collie-mix die overal achter het joch aan liep, draafde naast hem mee. Met een plotselinge sprong lanceerde Jonah zichzelf de lucht in, plantte vervolgens zijn handen op de grond en zwaaide zijn benen en blote voeten omhoog om een uitbundige radslag te maken. Daar was de jongen goed in, een uitdrukking van pure vreugde van zijn lichte, jonge lichaam; misschien wel zijn manier om de perfecte zomerochtend te omarmen.

De ongemakkelijke stilte die er in de keuken hing, was zo dik als de rook. Caleb wist de laatste tijd niet wat hij tegen zijn stuurse nichtje moest zeggen. Toen hij al die jaren geleden Middle Grove had verlaten, ondanks de norske afkeuring van de ouderen, was ze nog erg jong. Hij was vast van plan geweest om een leven buiten de amish-commune op te bouwen, maar gedwongen door een vreselijk tragische gebeurtenis was hij weer teruggekomen. Tegen die tijd was Hannah een magere, nerveuze twaalfjarige geworden, achtervolgd door nachtmerries over haar vermoorde ouders.

Nu was zijn nichtje een vreemde voor hem, en ze moest het als enige meisje in een mannenhuishouden stellen zonder een vrouw om op terug te kunnen vallen. Ze had alleen Caleb, die belachelijk weinig wist over hoe je met een pubermeisje omging, en zijn vader, Asa, die zich met ijzeren vuist vastklampte aan oude gebruiken. Een aantal van Hannahs vriendinnen werd al gedoopt, hun hand al aan jongemannen

beloofd. Hij kon zich zijn kleine nichtje amper voorstellen als echtgenote en moeder.

Na zijn handen gewassen te hebben, droogde hij ze af, om dan zoals altijd het ontbijt voor zijn vader op een dienblad op tafel te zetten. Asa stond altijd vroeg op om in de stille gereedschapsschuur naast het huis Die Botschaft te lezen.

Caleb opende een van de keukenkastjes, pakte uit een oud koffieblik een stapel bankbiljetten en stopte die in zijn portemonnee. Hij was van plan om, zodra zijn taken waren gedaan en hij Rebecca had gesproken, naar Grantham Farm te gaan om een nieuw paard te kopen. Baudouin, de stevige Belgische hengst, was oud. Na jarenlang hard gewerkt te hebben mocht hij nu rustig in de wei van zijn welverdiende pensioen gaan genieten, en Caleb had dus een vervanger voor hem nodig. Hij had een span trekpaarden waarmee hij wat extra geld verdiende om de rekeningen van de boerderij te betalen. Zijn team was in trek, vooral in de winter wanneer auto's vast kwamen te zitten en omgevallen bomen van de weg afgesleept moesten worden. Het was opvallend hoe vaak Engelse mensen dingen moesten laten verslepen of trekken.

Toen hij weer uit het raam keek, zag hij Jonah als een aapje op de lopende band klauteren om de gebundelde maishalmen in de versnippermachine te stoppen. Het joch vond het zo heerlijk om boven alles uit te torenen dat hij geen kans onbenut liet om de hoogte in te gaan. Als kind had Caleb dat klusje ook erg leuk gevonden. Vanuit de hooggeplaatste opening van de silo zag de wereld er volkomen anders uit. Hij had zich altijd de torenscène uit Lord of the Rings voorgesteld, een verboden roman die hem eens een pak slaag van zijn vader had opgeleverd toen die hem ermee betrapte. Caleb had altijd gedaan alsof de opening vol draaiende, glinsterende bladen de bek van een woeste draak was die de toren bewaakte.

'Sorry voor de toast, oom Caleb,' zei Hannah, kijkend naar de verkoolde resten in het metalen toastrekje.

'Geeft niet, hoor.' Om de sfeer wat te verlichten pakte hij een ver-

brande snee brood, nam er een grote hap van en deed met gesloten ogen alsof hij er intens van genoot. ‘Hmm,’ zei hij, ‘ambrozijn.’

Ze lachte een beetje. ‘O, oom Caleb. Doe niet zo gek.’

Hij schrokte de rest van het verbrande brood weg en grijsde zijn met verkoolde kruimels bedekte tanden bloot. ‘Doe ik gek dan?’

‘Wat is ambrozijn eigenlijk? Je gebruikt altijd van die moeilijke woorden.’

‘Dat is wat de goden uit de Griekse mythen aten,’ antwoordde hij. ‘Dus het betekent denk ik dat iets goed genoeg is om de goden te voeden.’

Ze hapte geschrokken naar adem toen ze hem over de Griekse goden hoorde praten – ook dat was een verboden onderwerp – en veegde de kruimels van het aanrecht af. ‘Je bent heel slim.’

‘Weten wat een woord betekent maakt me nog niet slim.’

‘Natuurlijk wel. Ik hoorde Rebecca zeggen dat je bent weggegaan en slimmer bent teruggekomen, en dat is waarom je nog steeds niet tot de orde bent toegetreten – omdat je hoofd helemaal vol zit met opscheperige nonsens van de Engelsen.’

‘Rebecca hoort zichzelf graag praten.’ Bij het horen van haar naam voelde Caleb een druppel zweet over zijn nek lopen. Rebecca’s veronderstelling dat hij tijdens zijn afwezigheid arrogant was geworden, was nog een reden waarom ze niet goed bij elkaar pasten. Een opleiding maakte een man niet arrogant. Integendeel, kennis maakte nederiger.

In de periode die hij buiten Middle Grove had doorgebracht, had Caleb het ondenkbare gedaan. Tegen alle amish-principes in had hij colleges gevolgd. De traditionele basisschoolopleiding had zijn ziel hongerig gemaakt, en hij had naar boeken en kennis gezocht als een man op een hete augustusdag naar koude limonade. Hij had elke dag ruim twintig kilometer gefietst om bij de volksuniversiteit te komen en daar lessen te volgen in geschiedenis, filosofie, redeneerkunde, differentiaalrekening en het soort wetenschap dat niets van doen had met landbouwopbrengsten of veehouderij. Het had hem nederig gemaakt

om te ontdekken hoe weinig hij eigenlijk over de wereld wist en hoeveel hij nog te leren had, maar hij was nog maar net begonnen toen hij alweer naar huis moest komen. Tegenwoordig zag hij de wereld die hij buiten Middle Grove had ontdekt als een aan de horizon glinsterende hersenschim, ver buiten bereik en toch zo tergend echt.

Hannah bracht op haar rommelige, chaotische manier de keuken aan kant. Calebs vader zou wanneer hij binnenkwam waarschijnlijk iets zeggen over de kruimels op de vloer en de theedoeken die op het aanrecht waren blijven liggen. Hij zou hoogstwaarschijnlijk ook geërgerd naar zijn klaarstaande ontbijt kijken en zeggen dat een fatsoenlijk amish-gezin gezamenlijk aan tafel het brood hoorde te breken, hun frisgewassen gezichten opgelicht door de inspiratie van een stil gebed voordat ze de pannenkoeken met bessensjam en dikke plakken zoute ham soldaat maakten.

Maar ze waren niet als andere gezinnen. Caleb deed wat hij kon.

‘Oom Caleb?’

Bij het horen van haar aarzelende toon draaide hij zich naar haar toe, en hij zag haar wangen lichtrood kleuren tegen de loshangende touwtjes van haar *kapp*.

‘Wat is er, *liebchen*?’ Hij gebruikte het oude, vertrouwde koosnaampje in de hoop dat het haar gerust zou stellen.

‘Er is, eh... zang in de grote hal zondag,’ zei ze. ‘Mag ik, eh... ernaartoe gaan?’

‘Ik denk het wel, hoor,’ antwoordde hij. De zangbijeenkomsten vonden plaats na de zondagse kerkdiensten. De volwassenen gingen in de vooravond weg zodat de jongeren rond de tafel konden gaan zitten om te zingen – niet de langzame vrome ochtendgezangen, maar de snellere liederen, bedoeld om de jongeren aan het praten te krijgen. En ‘praten’ betekende in dit geval dat ze ‘elkaar leerden kennen,’ want het doel was om de hofmakerij tussen de jongelui op gang te brengen. Het leek gekunsteld, maar verschilde in dat opzicht niet veel van de schoolfeesten op middelbare scholen in de buitenwereld.

‘Oké dan,’ zei Hannah met wapperende handen en onstuimige ogen.

‘Was dat het?’ vroeg hij.

‘Mag ik met Aaron Graber mee terug naar huis rijden, in zijn rijtuig?’ vroeg ze gehaast.

Er ging een onprettig gevoel door Caleb heen. Aaron Graber, dacht hij. Aaron *Graaier* zou een betere naam voor hem zijn. Caleb wist niet of hij er blij mee moest zijn dat de jonge Hannah met jongens omging, in het bijzonder met deze jongen, die naar meisjes keek zoals een vos naar kippen loerde.

Er begon in de verte een hond wild te blaffen, maar Caleb hield zijn aandacht volledig op zijn nichtje gericht. Dit was nogal wat. Ze wilde de hofmakerij beginnen. Zijn kleine Hannah, *verkering*. En nog niet zo heel lang geleden leerde hij haar softballen en maakte hij haar met zijn malle grapjes aan het giechelen. Waar was *díé* Hannah gebleven?

‘Nou,’ zei hij, ‘ik denk niet –’

‘Alstublieft, oom Caleb,’ zei ze. ‘Hij heeft me speciaal gevraagd.’

Voordat hij iets kon zeggen, vloog de keukendeur met een harde knal open. Het gezicht van Levi Hauber was zo grauw als oude sneeuw, en zijn schouders schokten zichtbaar. Nog voordat hij iets had gezegd, bezorgde de panische blik in zijn ogen Caleb een koude rilling.

‘Kom snel,’ zei Levi. ‘Jonah heeft een ongeluk gehad.’

2

‘O, tering, zeg,’ mompelde Reese Powell toen haar werktelefoon als een kleine elektrische schok tegen haar zij begon te trillen. *Verdomme*. Ze had net haar ogen dichtgedaan om een hoognodig dutje te doen. Toen ze het schermpje bekeek, zag ze dat het een oproep van Mel was, haar leidinggevende arts op de SEH, de afdeling spoedeisende hulp. Met bruuske, mechanische bewegingen trok ze haar korte witte laboratoriumjas aan, hing een stethoscoop om haar nek en verliet de pauzeruimte.

De lange, glanzende gang stond vol apparatuur en brancards, met hier en daar een bioafvalbak en een enkele patiënt onderuitgezakt in een rolstoel. De verpleegkundigen zoefden langs haar, haastig op weg naar de volgende taak.

Reese knipperde de onderbroken slaap uit haar ogen en ademde diep in. *Doe wat goed is voor de patiënt*. Dat was het mantra dat ze zichzelf als vierdejaarsstudent geneeskunde was gaan voorhouden. *Ik zal doen wat goed is voor mijn patiënten*. Ze had drie jaar lang gestudeerd, haar hoofd volgepropt met kennis en observaties, maar dit jaar, het jaar waarin ze haar dokterstitel zou verdienen, had ze zichzelf één simpele maar heldere taak ten doel gesteld: goed handelen.

Een van de dingen die ze het leukst vond aan haar werk op de SEH was het verrassingselement. Er kon elk moment van alles binnenkomen, je wist nooit wat je te wachten stond. Haar ouders waren helemaal van slag geweest toen ze hun vertelde dat ze geïnteresseerd was in de spoedeisende hulpverlening. Tot dan toe hadden ze haar in de richting van de pediatrie chirurgie geduwd, en ze verwachtten dat ze zich verdiepte in iets wat daar dichterbij lag. Maar ze had het gewaagd om eindelijk eens een beetje af te wijken van het pad dat haar ouders voor haar hadden uitgestippeld. Ze wilde meer ervaring opdoen in de

spoedeisende geneeskunde. En Mercy Heights had een eersteklas traumacentrum, het beste van Philadelphia.

Er stonden groepjes patiënten, familieleden en ziekenhuispersoneel bij de opnamebalie, de spil van de SEH. Terwijl ze uitkeek naar Mel, stak een verpleegster haar hoofd uit een van de onderzoekskamers.

‘O, goed dat je er bent,’ zei ze. ‘We hebben iemand nodig die Spaans spreekt. Er zit hier een vrouw met een ellendig probleem.’

Reese haastte zich de kleine kamer in. ‘Wat heb je – o...’ Een seconde lang stond ze in de deuropening en probeerde de situatie in te schatten. De patiënt was een jonge donkerharige vrouw die met een jurk vol vlekken en in een defensieve houding op het bed zat, haar ogen troebel van angst en wantrouwen. Iemand vroeg haar wat ze had gebruikt en wanneer ze het had gebruikt, maar ze wuifde alle vragen weg.

‘Ze hebben haar dwalend op straat aangetroffen,’ zei de verpleegster. ‘We weten alleen dat ze in verwachting is. En waarschijnlijk onder invloed van iets. Ze heeft tegen het ambulancepersoneel gezegd dat ze bedwelmd was. We proberen erachter te komen wat ze heeft gebruikt.’

Er stond een beveiligiger klaar met handboeien. Mel schudde zijn hoofd. Reese wist dat hij bang was dat de dingen uit de hand zouden lopen als ze zouden proberen haar in de boeien te slaan.

‘Mensen worden hier niet genezen,’ zei de vrouw in razendsnel Spaans. ‘Mensen gaan hier dood, mensen worden hier tot in de eeuwigheid vervloekt.’ Waarna ze mompelend een gebed begon te zeggen.

Reese richtte zich in het Spaans tot haar, het informele Spaans dat ze toen ze klein was had geleerd van haar kindermisje, Juanita. Ze had als kind meer tijd doorgebracht met Juanita dan met haar drukbezette, supersuccesvolle ouders. Met een warme, professionele glimlach op haar gezicht liep ze naar de vrouw toe. ‘*Hola, señora,*’ zei ze zachtjes. ‘*¿Qué pasa?*’

Toen de vrouw haar moedertaal hoorde, stopte ze met praten en keek Reese nors aan.

‘Ik ben Reese Powell,’ vervolgde Reese in het Spaans zonder oogcon-

tact te verliezen. 'Mijn collega's en ik willen je graag onderzoeken om te kijken of je niets mankeert.'

'Blijf uit mijn buurt. Dit zijn slechte mensen.'

'We willen je helpen,' zei Reese. 'Spreek je Engels?'

'Nee. Geen Engels.'

'Mag ik je alsjeblieft wat vragen stellen?'

'Ik hou mijn geheimen voor mezelf.'

'Het is soms ook goed om een geheim te delen. Is dit je eerste baby?'

'Ja.' De vrouw ontspande zich een beetje, liet haar armen van haar opgetrokken knieën omlaag zakken.

'Hoe heet je?'

'Ik heet Lena Garza.'

'Hoe oud ben je, Lena?'

Ze aarzelde. 'Negentien.'

'Vraag wat ze heeft gebruikt,' zei iemand. 'We hebben haar horen zeggen dat ze bedwelmd is.'

Reese bestudeerde het ingevallen olijkleurige gezicht. Het meisje zag er met de opgejaagde, bange blik in haar diepliggende bruine ogen ouder uit dan negentien.

'Je liep door het verkeer heen,' zei Reese, waarna ze voor de ambulancemedewerkers snel vertaalde wat ze zei. 'Waarom deed je dat? Heb je iets ingenomen?' Ze had geleerd om empathie te tonen – oogcontact maken, een kleine lichamelijke aanraking – en het had aanvankelijk vreemd aangevoeld om op die manier contact met een vreemde te leggen. Nu ze het al een tijdje deed, voelde het natuurlijk aan. Het gaf voldoening om te zien dat de vrouw zich wat ontspande en even diep ademhaalde voordat ze antwoordde.

Lena Garza draaide de zilveren ring aan haar wijsvinger rond. '*Estoy intoxicada.*'

'Vraag haar wat ze –'

'Wacht,' zei Reese. '*Intoxicada* betekent alleen dat ze iets tot zich heeft genomen. Dat zou eten kunnen zijn, of drugs, of iets anders waar

een mens ziek van kan worden.’ Ze draaide zich weer naar Lena toe. ‘Kun je me vertellen wat je binnen hebt gekregen?’

‘Mijn moeder zei dat ik zal branden in de hel,’ fluisterde ze. ‘Ik ben niet getrouwd. Daarom heb ik kruiden ingenomen.’

Reese voelde haar hart overslaan. ‘Ze heeft iets ingenomen,’ zei ze in het Engels tegen Mel. ‘Wat heb je ingenomen, Lena?’

Het meisje stak een hand in de zak van haar verschoten jurk en haalde een doorzichtig plastic zakje tevoorschijn. ‘Ze zei dat ik hiervan weer ongesteld zou worden.’

Reese pakte het zakje en liet het aan Mel zien. ‘Engelwortel. Zou een vruchtafdrijvend middel zijn.’

Mel snoof aan het geelbruine kruid. ‘Wordt ook wel dong-quaiwortel genoemd. Wanneer heeft ze het ingenomen? Minder dan een uur geleden? Hoeveel heeft ze ingenomen?’

Reese vertaalde de vragen voor de patiënt.

‘Ik weet het niet meer. Ik ga branden in de hel,’ zei ze kreunend.

‘Alleen als je doodgaat,’ zei Reese in het Spaans. ‘En als het aan ons ligt, gaat dat niet gebeuren, niet vandaag.’

Mel zei: ‘We moeten een maaglavage doen, direct.’

Terwijl het technische personeel de maagspoelingapparatuur in gereedheid bracht en actieve kool in een maatbeker schonk, trok Reese nog een beetje informatie uit de patiënt: wanneer ze voor het laatst ongesteld was geweest, of ze zich al door een dokter had laten onderzoeken, waar ze woonde.

Reese vertaalde de antwoorden en haalde de vrouw vervolgens over om te gaan liggen en zich te laten aansluiten op de monitors. ‘Ik ga even naar je baby luisteren, goed?’ Ze trok de jurk voorzichtig omhoog en zette de met gel ingesmeerde transducent op Lena’s platte buik om de hartslag van de baby te zoeken.

‘Ai!’ schreeuwde de patiënt. ‘Dat is koud. Je martelt me.’

‘Sorry,’ zei Reese. ‘Je moet even stil zijn en niet bewegen. We proberen de hartslag van de baby te horen... Aha, daar is hij al,’ zei ze op het

moment dat het apparaat een ritmisch wauw-wauw-wauwgeluid liet horen. ‘Dat is het hart van je baby.’

Lena ontspande haar hele lichaam en legde haar onderarm over haar ogen. ‘Ja,’ zei ze. ‘Ik hoor het. Ik kan het horen. Mijn moeder zei dat het een zonde is om een baby te krijgen voor je getrouwd bent.’

Reese liet de daaropvolgende stilte even in de lucht hangen en zei toen: ‘Moeders hebben niet altijd gelijk.’ Ze glimlachte haar samenzweerderig toe. ‘Hoewel mijn moeder wel altijd denkt dat ze gelijk heeft. Laat ons je verzorgen, en zodra je je iets beter voelt, zal er iemand met je komen praten over de opties die je hebt.’

Ze legde uit hoe de maagspoeling in zijn werk zou gaan en kreeg haar zover om de slang door te slikken. Het meisje kokhalsde en vocht, maar Reese bleef haar geruststellend toespreken, net zoals Juanita altijd had gedaan toen Reese als klein kind bang was geweest voor het donker.

Even later sloot Lena haar ogen en liet haar handen slap op de lakens vallen.

Mel wenkte Reese, die achter hem aan de kamer uit liep.

‘Dat deed je heel erg goed,’ zei hij toen ze op de gang stonden. ‘Voor je het weet kunnen we haar al ontslaan.’

Reese dacht aan de getroebleerde jonge vrouw met de angstige ogen en de vreemde, peilloos diepe wijsheid die als een oude ziel in haar huisde. ‘Voordat je haar ontslaat, moeten we iemand met haar laten praten over haar opties. Ik vertaal wel.’

‘Dat is een goed idee,’ zei Mel. ‘Ik bel de maatschappelijk werkers en een gynaecoloog.’

Dit soort momenten gaf Reese veel voldoening. Als ambitieuze vierdejaars aan het einde van een zware studie zat ze vol plannen, maar ook vol vragen. Haar ouders hadden zo hun eigen plannen voor haar: ze zagen haar het liefst als arts-assistent een eliteopleiding tot specialist volgen, een pad dat ertoe zou leiden dat ze zich bij hun zorgvuldig opgebouwde praktijk kon voegen. Maar af en toe zag ze door een barst

in haar schild een glimp van iets anders – nog een droom misschien. Een andere droom, en niet de doelen van haar ouders.

Even verderop zwaaide een stel dubbele deuren open, en Jack Tillis, het hoofd van het traumacentrum, kwam de gang in lopen. De panden van zijn laboratoriumjas wapperden als vleugels. Hij werd omringd door zijn team van toegewijde volgelingen: de artsen, de verpleegkundigen, het technische personeel en de ondersteunende medewerkers die samen het traumateam vormden.

Mel leefde direct op. ‘Wat hebben jullie?’ vroeg hij.

‘We zijn net gebeld over een noodgeval. Ernstig letsel, wordt zo door de traumahelikopter binnengebracht,’ antwoordde een van de artsen. ‘Spoedbehandeling over twintig minuten.’

Reese wisselde een blik uit met Mel. Ze voelde de adrenaline naar boven komen. ‘Kan ik helpen?’

De arts knikte. ‘Dit wil je niet missen. Een jochie is op een boerderij door een of andere machine gegrepen; zijn arm is eraf gerukt.’

Als een enorm metalen insect daalde de helikopter uit de lucht neer, zijn gigantische rotoren sloegen de maishalmen vlak tegen het stoffige veld aan. Geknield in een plas bloed van zijn neefje boog Caleb zich instinctief over de jongen, die op de glanzende gele draagbaar van de reddingswerkers lag. Zijn burens en de reddingswerkers wierpen schaduwen op hem en blokkeerden de ochtendzon. Boven het woeste ritme van de helikopterbladen uit hoorde hij krakend portofoonverkeer en geschreeuw, maar hij hield zijn aandacht volledig op Jonah gericht.

Nog maar enkele momenten geleden rende Jonah nog over het veld naar de silo om te helpen die te vullen, iets wat hij al tientallen keren had gedaan. Nu lag hij gebroken en bloedend op een draagbaar, zijn linkerarm en jongensachtige gezicht toegetakeld door de ongenadige metalen tanden van de versnippermachine. En ondanks de verwondingen was Jonah afgrijselijk genoeg volledig bij bewustzijn.

Met een lijkleek gezicht, blauwe lippen, zijn ogen flets van de shock

terwijl het leven uit hem wegsijpelde, probeerde de jongen door klapperende tanden heen te praten. 'Koud,' bleef hij zeggen. 'Ik heb het z-z-zo... koud.'

'Ik ben bij je, kleine man,' zei Caleb met paniekerig hese stem. 'Ik hou je wel warm.'

De reddingswerkers hadden de arm met een vacuümspalk gefixeerd en een harde kraag om zijn nek gedaan. Ze bedekten hem met alle dekens die ze hadden, maar Jonah bleef rillen als een blad in de wind. Toen bereidden ze zich voor om de draagbaar in de helikopter te laden.

'Hij kan niet mee met dat... dat ding.' De vader van Caleb kwam naar voren en bonkte met zijn houten wandelstok op de grond. 'Dat sta ik niet toe.'

Vanaf het moment dat het county-reddingsteam had gezegd dat Jonah dit alleen maar zou kunnen overleven als hij met de helikopter naar het traumacentrum in Philadelphia werd gebracht, was er onenigheid geweest in de commune. Er was per telefoon contact opgenomen met dokter Mose Shrock, het hoofd van de noodhulpdienst van het plaatselijke ziekenhuis. Hij had de lezing van de reddingswerkers bevestigd, en Caleb had zonder enige aarzeling toestemming gegeven voor het transport.

Nu wierp hij zijn vader een uit graniet gehouwen blik toe. 'Ik sta het toe.'

'Sir, u moet opzij,' riep een man die voor Asa ging staan. 'We gaan hem nu inladen, dan kan de helikopter meteen weg.'

'Deze mensen gaan voor je zorgen,' zei Caleb tegen zijn neefje, terwijl hij overeind kwam. 'Ik hou van je, Jonah, nooit vergeten dat ik van je hou.'

'Oom Caleb, blijf bij me.'

Ondanks het geluid van de draaiende rotoren hoorde Caleb de zachte smeekbede van zijn neefje, en zijn hart kromp ineen.

De verpleegkundigen en paramedici van de traumahelikopter tilden de draagbaar op, terwijl de piloot om de helikopter heen liep om het

landingsgebied te controleren. Jonah ging verloren in een berg dekens en apparatuur. Zijn bloed lag overal op de grond.

‘Ik ga met hem mee,’ zei Caleb met luide stem. ‘Ik moet met hem meegaan.’

Een verpleegkundige in een veiligheidsvest keek eerst naar hem en toen naar Jonah.

‘Alstublieft,’ zei Caleb. ‘Het is een kleine jongen.’

‘Daar gaat de piloot over. Ik zal vragen of ze het goed vindt als u meevliegt.’

Caleb draaide zich om en stond oog in oog met zijn vader. Asa hield met een hand zijn hoed op zijn hoofd gedrukt om te voorkomen dat die door de rotoren weggeblazen werd. Zijn rechte jas en broek met brede pijpen fladderden in de wind. Hij werd geflankeerd door burens en vormde samen met hen een sombere muur van angst en afkeuring.

De amish-*Ordnung* was het laatste waar Caleb zich nu mee bezig wilde houden. Het was echter duidelijk dat zijn vader en de andere ouderlingen juist dat in gedachten hadden.

‘Als God wil dat de jongen het overleeft,’ stelde Asa, ‘dan zal hij het overleven zonder de lucht in gebracht te worden.’

Caleb had geen vertrouwen in de wil van God, al heel lang niet meer. Maar hij ging niet in discussie met zijn vader. Ook dat had hij al heel lang niet meer gedaan.

Hannah kwam naar hem toe gerend. Haar betraande gezicht was grauw. ‘Je moet meegaan, oom Caleb. Je moet echt meegaan.’

Alma Troyer naderde hen, een vastberaden trek rond haar mond. Ze keek snel even van Asa naar Hannah. ‘Ga maar, Caleb. Ik hou Hannah wel bij me tot je terug bent.’

De helikopterverpleegkundige raakte zijn arm aan. ‘Het is in orde. De piloot zegt dat u mee mag.’

Caleb knikte en draaide zich naar zijn vader toe. ‘Ik bel zo snel mogelijk.’ De amish-families deelden een telefooncel die in het midden van het dorp stond; het gebruik ervan beperkte zich tot zakelijke gele-

genheden en noodgevallen. Zonder een reactie af te wachten, draaide hij zich weer weg en liep met een van de reddingswerkers mee naar de helikopter.

Omgeven door een wirwar van tubes en monitoren werd Jonah in de buik van de glanzende blauwe helikopter gelegd.

‘Zó, u bent lang. Hoofd laag houden,’ waarschuwde een van de technici, naar boven wijzend. ‘En aan de voorkant en linkerkant van de helikopter blijven.’

De piloot, haar hoofdtelefoon en microfoon via een kabel verbonden met haar portofoon, keek Caleb aan. ‘U bent stevig gebouwd,’ schreeuwde ze. ‘Hoeveel weegt u?’

Caleb woog zichzelf nooit. ‘Negentig kilo,’ schatte hij, zich maar al te bewust van de brede bladen die boven zijn hoofd zwaaiden. Afgaande op de schofthoogte van de trekpaarden waar hij mee werkte was hij ruim één meter drieënnegentig lang. Het risico dat zijn hoofd er door de draaiende rotoren afgehakt zou worden was reëel.

‘We kunnen er nog maximaal honderd kilo bij hebben,’ zei de piloot. ‘Dus dat zit wel goed.’

De technische medewerker legde een hand op Calebs schouder en hielp hem aan boord. Iemand gooide hem zijn hoed toe. Ze lieten hem zien waar hij moest gaan zitten en hoe hij de veiligheidsgordel moest vastzetten. In de krappe ruimte zat hij dicht genoeg bij Jonah om hem aan te raken, maar hij wist zo gauw niet wáár hij hem zou kunnen aanraken. Uiteindelijk legde hij zijn hand op de voet van de jongen. Zelfs door alle dekens heen voelde die koud aan.

‘Jonah,’ zei hij. ‘Ik ben bij je. Hoor je me? Ik ga met je mee.’

Hij kreeg een hoofdtelefoon met sponsige kussentjes op de luidsprekers. De radio’s kraakten en knarsten. De apparatuur piepte, riemen en klemmen werden bevestigd. Er werd een beademingsmasker op Jonahs mond en neus gezet, en een van de medewerkers drukte met regelmatige tussenpozen de luchtzak in. Algauw werden de deuren dichtgetrokken. Op razendsnelle toon gaf de piloot een serie orders, terwijl ze

de cockpitinstrumenten controleerde, een stel knoppen indrukte en wat hendeltjes omzette. Met aanzwellend gegrom steeg de helikopter recht omhoog de lucht in.

Caleb voelde zijn maag zakken, de adem werd uit zijn longen geperst. Door een van de ronde ramen zag hij de verzameling mensen bij de landingsplek. Zijn burens en vrienden, zijn vader, die nog steeds zijn hoed vasthield, werden steeds kleiner naarmate de helikopter hoger de lucht in ging. Ze zagen eruit als een zwartgrijze wolk tegen de goudkleurige velden. Hannah lag ineengedoken op de grond, haar rokken omringden haar als een inktvlek. Iemand zou naar het kind toe moeten gaan, een geruststellende hand op haar schouder moeten leggen. Maar niemand deed het.

De helikopter was binnen een oogwenk langs de silo gevlogen, maar Caleb ving nog net een glimp op van de band die omhoogliep, naar de opening en de versnippermachine bovenin. En op de grond, op de groenbruine aarde waar de boerderij al generaties lang stond, zag hij het levendig rode bloed van zijn neefje, raar genoeg in de vorm van een gebroken ster.

De helikopterverpleegster schreeuwde informatie in een portofoon, Caleb verstond het meeste niet. Jonahs bloeddruk en ademhaling, zwakke zenuwactiviteit op de plek van de verwonding, andere dingen die zo snel en in code werden gezegd dat hij het niet kon volgen. Eén ding ving hij wel op, luid en duidelijk.

Onvolledige transhumerale amputatie.

Amputatie.

De helikopter schokte en helde over naar één kant. Caleb drukte zijn handpalm tegen de wand om zich schrap te zetten, en zijn maag kolkte. Dwars door zijn zorgen om Jonah heen drong zich een ander gevoel aan hem op, een gevoel zo krachtig dat hij zich ervoor schaamde. Want midden in deze afgrijselijke situatie voelde hij een opwinding die zich niet liet ontkennen. Hij was in de lucht, zweefde boven de aarde – hij vloog!